

Και οι κρίνοντες τους κρίνοντες, κρίνονται

Μια άλλη εκδοχή με αφορμή την απόφαση του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης (δίκη του πρώην δημάρχου Θεσσαλονίκης και των συνεργατών του)

ΤΟΥ ΧΑΡΗ ΒΕΡΓΟΥΛΗ
δικηγόρου
τέως γενικού γραμματέα
του ΔΣΘ

1. Εναυσμα για τις σκέψεις που ακολουθούν αποτέλεσε άρθρο του έγκριτου ποινικολόγου και φίλου κ. Μιχ. Παναγιωτόπουλου στο κυριακάτικο φύλλο της εφημερίδας «Αγγελιοφόρος» (Κυριακή 20.7.2014). Ιδιαίτερα το τελικό συμπέρασμα όπου σχεδόν ταυτίζεται με τη δήλωση του κ. Λεμούσια, μετά την έκδοση της απόφασης, με αναφορά του σε δύο δικαστές που έγραψαν ιστορία και τα αγάλιατά τους κοσμούν τον περίβολο του Δικαστικού Μεγάρου και καταγράφει μάλιστα και τον ορισμό του καλού δικαστή με αναφορά στις μειοψηφίες εφέτες. Οπότε τίθεται αυτομάτως ζήτημα αν οι τρεις εφέτες εμπήκουν στον ορισμό του αρθρογράφου για τον «καλό δικαστή» ή όχι.

Βέβαια, η κραυγή του Λεμούσια για εξίσωση των εφετών που μειοψήφησαν με τους Τερτσέτη και Πολυζωΐδη συγκρίνει ανάμεσα πράγματα, πρόσωπα και καταστάσεις και αποδεικνύει επιφανειακή προσέγγιση μόνο για εντυπωσιασμό κυρίως των προθύμων ΜΜΕ. Και βεβαίως είναι και σφόδρα ανιστόρητη. Ο Βουαρός Μάουρερ -και όχι Ελληνας- θα τον χαστούκιζε για τη ρήση του αυτή.

2. Τόσο η πρωτοβάθμια δίκη, όσο και η δευτεροβάθμια, υπήρξαν μακράς διάρκειας και με πολυτελείς και ενίοτε θορυβώδεις επώνυμους υπερασπιστές (Θεσσαλονίκης και Αθήνας), τόσο στην αίθουσα, αλλά και εκτός αυτής στα αδηφάγα ΜΜΕ.

3. Πίεση από την κοινω-νία και τους οπαδούς τους δεν υπήρξε. Θα έλεγα αδιαφορία και ένα υποτονικό ενδιαφέρον εν όψει της έκδοσης των αποφά-

σεων. Ούτε καν συρροή οπαδών δεν εμφανίστηκε. Επομένως για ποια περιρρέουσα ατμόσφαιρα μιλάμε;

4. Αν υπήρξε πίεση, πιθανολογώ θα ήταν προς την κατεύθυνση της αθώωσης και όχι της καταδίκης (ιδ. και δήλωση του νυν πρωθυπουργού για τον τέως δήμαρχο, όταν ήδη ήταν κατηγορούμενος, ότι ήταν έντιμος και προσέφερε πολλά στη Θεσσαλονίκη). Το ηχητικό υπάρχει. Αυτή δεν είναι οιοσδήποτε πίεση ή και παρέμβαση ακόμη;

(Εκδόσεις Θέση 2012) γράφει για τον Ι. Μανωλεδάκη... ότι «με άγρυπνο μάτι επιτηρούσε, επισκοπούσε και παρενέβαινε με το δικό του τρόπο σε εκτροπές και στραβοπατήματα της Δικαιοσύνης». Επειδή η ιστορία έγραψε, αποκλείω να είχε άποψη σύμφωνη με τη μειοψηφία στην προκειμένη περίπτωση.

6. Ηταν μία απόφαση με ψήφους τρεις έναντι. Ο Μιχ. Στασινόπουλος έγραψε ένα σχετικό βιβλίο (Εκδόσεις της «ΕΣΤΙΑΣ»

δυνατόν, επτά γέροντες, να σταματούν ένα πρόγραμμα κοσμοϊστορικό». ...«Επωφελούμενος από την κανονική αποχώρηση μερικών δικαστών λόγω ορίου ηλικίας», διόρισε δικούς του και εξουδετέρωσε την αντίδραση του Δικαστηρίου», και καταλήγει ο σοφός και αδέκατος δικαστής Μ. Στασινόπουλος: «Ίδού η επαλήθευση του αξιώματος, ότι η τάση προς αύξηση της δύναμης και απόκρουσης του ελέγχου, είναι ροπή του ανθρώπου σχεδόν ενστικτώδης».

5. Και το περὶ δικαίου αίσημα... Ο αείμνηστος Ι. Μανωλεδάκης στο έργο του «Η απονομή της Δικαιοσύνης σε περίοδο κρίσεως» γράφει μεταξύ άλλων στον πρόλογο: «Εξάλλου, η κοινωνική ευαισθησία αποτελεί, νομίζω, βασική προϋπόθεση για την απονομή ουσιαστικής Δικαιοσύνης». Ο ίδιος αρθρογράφος στο βιβλίο του «Απανθίσματα

«Με ψήφους τρεις εναντίον δύο», όπου καταγράφει τις σκέψεις για την «πάντοτε κινδυνεύουσα ελευθερία και την πάντοτε ευπαθή Δικαιοσύνη». Στο βιβλίο αυτό (σελ. 22) περιγράφει μεταξύ άλλων την οργή του Ρούσβελτ όταν είδε να ακυρώνει το Ανώτατο Δικαστήριο μερικούς νόμους που αποτελούσαν μέρος του προγράμματός του για το NEW DEAL και αναφώνησε: «Πώς είναι

7. Προφανώς τέτοια εξέλιξη για τον πρώην δήμαρχο δεν μπορούσε να υπάρξει στην παρούσα συγκυρία, μολονότι η κυβέρνηση δεν είναι και ιδιαίτερα εχθρική προς αυτόν και τους συνεργάτες του.

8. Ο αρθρογράφος αναφέρεται στα ελαφρυντικά, όμως παραλείπει να αναφερθεί στην

πρόταση του εισαγγελέως της έδρας (του οποίου η πρόταση επί της ενοχής ήταν επεικική), που όμως άστραψε και βρόντηξε στην πρότασή του για τα ελαφρυντικά λέγοντας ότι είναι «αμετανόητοι» και «δεν επέστρεψαν ούτε ένα ευρώ» και πρότεine να μην τους χορηγηθεί κανένα ελαφρυντικό, προφανώς για να ισορροπήσει την πρότασή του για μετατροπή της κατηγορίας που ήταν ιδιαίτερα επεικική.

9. Δηλώνει ο κατηγορούμενος ότι «δεν είχα δίκαιη δίκη», όμως ΔΕΝ στερήθηκε κανενός υπερασπιστικού δικαιώματος και μάλιστα έτυχε προνομιακής μεταχείρισης, καθόσον οι δύο δίκες έγιναν EXPRES σε σχέση με τους άλλους πολίτες -κατηγορούμενους που «σαπίζουν» στη φυλακή μέχρι να γίνει το δευτεροβάθμιο δικαστήριο και υπάρχει η εκδοχή να απαλλαγούν αφού έχουν «εκτίσει» 3-4 χρόνια.

10. Τέλος, θυμίζω τον Ε. Κρουσταλάκη «Δικαιοσύνη και Δικαίωση», σελ. 40 επ., όπου αναγράφει μεταξύ άλλων: «Με τους κανόνες του δικαίου η κοινωνία δεν επιδιώκει να ηθικοποιήσει τα μέλη της. Στόχος της είναι με την εφαρμογή των νόμων να επιλύονται οι διαφορές και να επιτυγχάνεται ένα ΜΙΝΙΜΟΥ ειρηνικής κοινωνικής συμβίωσης, τίποτε πέραν τούτου... Ολα βεβαίως εξαρτώνται σε τελευταία ανάλυση από τον τρόπο της εφαρμογής των κανόνων δικαίου. Όταν αυτή πραγματοποιείται με κριτήρια ουσιαστικά και τελολογικά, εκπληρώνεται ο σκοπός του δικαίου». Στη συγκεκριμένη υπόθεση οι τρεις δικαστές του Πενταμελούς Εφετείου Θεσσαλονίκης αυτό έπραξαν και δεν προσήκει σ' αυτούς ψόγος, αλλά έπαινος, διότι η «πίεση» προς αυτούς είναι η πιθανότερη εκδοχή και όμως άντεξαν με ποι-νές στο προσήκον μέτρο, διότι η Δικαιοσύνη χωρίς δύναμη είναι ανίσχυρη. Ωστόσο η δύναμη χωρίς Δικαιοσύνη είναι τυραννία.